

LA MEVA PRESÓ ÉS LA MEVA LLIBERTAT

Categoria E /

Pseudònim: "*Lamima*"

Tant és el meu nom, la qüestió és que vaig néixer a Fez, una ciutat del Marroc, fa setze anys. Us explicaré la història de la meva vida, que podria ser la de qualsevol noi de la meva edat. De ben petit em vaig escapar de casa, tots els germans teníem molts problemes, sobretot amb el meu pare (mai he sabut si ell era realment el problema).

Ara que sóc gran i després de tot el que he viscut, sé que vaig néixer entre narcotraficants. Si us sóc sincer no m'agradava gens aquest món, ni les drogues ni la gent que les prenia, però el meu pare era un d'ells. Sovint prenia cocaïna davant meu sense pensar que jo encara era un nen petit!.

Ben aviat al matí em feien anar a treballar, jo, donava als pares tots els diners que havia guanyat al mercat venent les coques que havia fet la mare. A la nit, quan els hi portava els diners tenia por perquè el pare ens cridava molt, sobretot a la mare, a qui pegava sovint. Sort teníem de l'àvia, que vetllava per nosaltres, encara la trobo a faltar per les nits... pobra "*Lamima*".

Aviat vaig entendre que si em quedava a Fez, la meva vida seria aquella: drogues, violència i delinqüència. Per res del món m'hauria quedat allà, jo volia estudiar, trobar una bona feina, qui sap si amb el temps trobar una noia per formar una família.

Al marxar de casa aquella matinada, vaig sentir tristesa de deixar a la mare i la *Lamima* allà, però en el fons també marxava per elles. Això em consolava quan em sentia malament.

El viatge des de Melilla fins a Màlaga va ser llarg, vaig estar 12 hores amagat sota l'eix d'un camió, se'm va fer etern, no anava gaire còmode i feia molt fred. Estava molt cansat, el meu cos no podia més fins que a Torremolinos vaig saltar. Dormint durant uns quants dies al carrer, veia la gent somriure i gaudir de la vida, em sentia com brossa,

brossa llençada al mig del món.

A vegades, m'aturava enmig del carrer i pensava «què deu pensar de mi aquesta gent...perquè em miren malament?, es pensen que sóc pitjor persona perquè sóc immigrant?» no ho sé la veritat, el que sé segur és que no pensaven que m'havia jugat la vida per anar a Europa i que alguns companys meus havien mort per fer-ho. D'alguna manera em sap greu no haver tingut l'oportunitat de salvar-los. Crec que pensen que només he vingut a robar! Però coi tinc gana!!, no he menjat res des d'ahir. Què faries tu si no tinguessis res per menjar en tot el dia?. Malgrat tot em sentia feliç, havia arribat a Espanya.

Aquella tarda em vaig acostar amb una mica de por a un grup de nois que semblaven marroquins per demanar-los que em deixessin un telèfon, necessitava parlar amb la *Lamima* per explicar-li que per fi havia arribat al meu destí. La *Lamima* es va posar molt contenta, li notava a la veu que estava orgullosa de mi.

Sense temps de penjar el telèfon, un policia molt corpulent em va agafar per l'espatlla i em va pujar en un cotxe de policia. Per més que ho intentava, no entenia el que m'estava dient. Van passar un parell d'hores fins que vaig veure des del seient del darrere el cartell d'Almeria, en pocs minuts vam arribar a un centre on hi havia més nois que estaven en la mateixa situació que jo, és més, em sonaven algunes de les cares, n'estic segur que eren de Fez. No estava malament al centre, però la meva inquietud per veure el món exterior em rosegava per dins, un parell de mesos més tard vaig marxar del centre. Nerviós però content, vaig agafar un autobús d'Almeria fins a Barcelona, el revisor em va fer baixar de l'autobús (suposo perquè no havia pagat prou, però encara ara no ho sé segur), el cas és que vaig passar aquella nit a Alacant. Era gener i feia molt fred aquella nit al carrer, no vaig poder dormir res.

Vaig demanar pel carrer fins aconseguir suficients diners per tornar a pujar a

l'autobús, aquest cop sí que vaig poder anar fins a Barcelona.

En arribar a Barcelona vaig anar a la primera comissaria de policia que vaig trobar i li vaig explicar la història de la meua vida a un home vestit amb corbata que parlava un idioma semblant al meu. Al cap de quatre o cinc hores dues noies em van portar a un centre.

En el centre tenia llibertat per sortir i entrar, jo veia com els meus companys robaven als turistes i em vaig deixar portar per aquella manera tan fàcil de guanyar diners i al poc temps, vaig començar a fer com ells, robava als turistes i als supermercats.

En una d'aquestes sortides i quan intentava robar un collaret a una turista anglesa, policies de paísà se'm van llençar al damunt, tot el que havia passat em va passar pel cap com un llampec: deixar casa meua, saltar la tanca de la frontera a Melilla, el viatge sota l'eix del camió, els dies de fred i gana al carrer, totes les il·lusions s'esvaïen en un segon. El jutge em va enviar a un centre on estaria tancat uns mesos a uns 150 kilòmetres de Barcelona.

La veritat és que aquí em va força bé, em va costar adaptar-me al principi, és cert, però mica en mica em vaig acostumant a la vida aquí dins. Penso que, com a mínim tinc la oportunitat de fer les coses que havia pensat abans de venir a Europa. En aquest centre estic estudiant, m'he matriculat a l'ESO, em costa un mica, sobretot les matemàtiques, però sóc força constant, espero treure'm el títol a final de curs. Quan surti d'aquí buscaré feina i formaré una família, però això ja és una altra història.